

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
Session de 1928-1929	N° 84		Zittingsjaar 1928-1929
	SÉANCE du 24 Janvier 1929	VERGADERING van 24 Januari 1929	

PROPOSITION DE LOI

ayant pour but de modifier et compléter la loi du 30 décembre 1924 relative à l'assurance en vue de la vieillesse et du décès prématuré des ouvriers mineurs.

DÉVELOPPEMENTS

MESSIEURS,

Les lois de pension sont compliquées et leur portée est insuffisante.

Celle qui concerne les mineurs n'échappe pas à ces défauts et il serait souhaitable qu'elle soit remise sur le métier pour être simplifiée et améliorée.

Pareille revision ne pourrait venir de l'initiative parlementaire, en tout cas on ne pourrait en escompter rapidement l'accomplissement.

Or, il y a urgence à ce que les taux de pension et d'allocations soient relevés en raison du coût élevé de l'existence. Les mineurs réclament ces améliorations avec insistance et les jeunes posant un acte de généreuse solidarité à l'égard des vieux, des veuves, des invalides et des orphelins, demandent à supporter leur part des charges que la réalisation de leurs désirs entraînerait.

De profonds liens de fraternité ont de tout temps existé entre les travailleurs des mines, la communauté du danger a créé entre eux un esprit d'entraide qui n'a jamais été pris en défaut et en l'occurrence encore ce sentiment se manifeste avec une unanimité que le Pouvoir législatif, espérons-nous, reconnaîtra et approuvera.

*
**

Notre proposition de loi a donc pour but de courir au plus pressé en attribuant des compléments de pension :

- Aux pensionnés pour vieillesse;
- Aux pensionnés et allocataires pour invalidité;
- Aux veuves pensionnées ou allocataires;
- Aux orphelins.

Actuellement, les mineurs pensionnés ne travail-

WETSVOORSTEL

tot wijziging en aanvulling der wet van 30 December 1924 op de verzekering tegen ouderdom en vroegen dood der mijnwerkers.

TOELICHTING

MIJNE HEEREN,

De pensioenwetten zijn ingewikkeld en hunne draagwijdte is ontoereikend.

De mijnwerkerspensioenwet ontsnapt niet aan deze gebreken en het zou wenschelijk zijn ze opnieuw onder handen te nemen ten einde ze te vereenvoudigen en te verbeteren.

Zulke herziening zou niet kunnen uitgaan van het parlementair initiatief en, in elk geval, zou men de verwezenlijking er van niet spoedig kunnen verwachten.

Het is echter dringend dat de pensioensbedragen en toelagen verhoogd worden, uit hoofde van de levensduurte. De mijnwerkers eischen deze verbeteringen met nadruk en de jongeren, uit milde solidariteit jegens de ouderen, de weduwen, de invaliden en de weezen, willen hun aandeel dragen in de lasten waartoe de verwezenlijking van hunne verlangens zou aanleiding geven.

Een groote broederlijkheid heeft ten allen tijde de arbeiders der mijnen vereenigd; het gemeenschappelijk gevaar heeft onder hen een geest van onderling hulpbetoon tot stand gebracht, die nooit bleek afwezig te zijn; en, in het voorliggend geval, komt dit gevoelen met eene eensgezindheid te voorschijn, die de wetgevende macht, laat het ons hopen, zal erkennen en goedkeuren.

*
**

Ons wetsvoorstel streeft er dus naar het allerdringendste te doen en een aanvullend pensioen toe te kennen :

- Aan die welke gepensionneerd zijn wegens hun ouderdom;
- Aan die welke een pensioen of eene toelage ontvangen wegens invaliditeit;
- Aan de weduwen die een pensioen of eene toelage ontvangen;
- Aan de weezen.

Thans ontvangen de gepensionneerde mijnwerkers

lant plus touchent une pension de 2.600 francs par an. Ceux qui ont le complément attribué en vertu de la loi du 20 juillet 1927, reçoivent en plus 360 à 480 francs par an.

La pension comprend l'allocation de vie chère égale à 72 francs par 25 points de l'index au-dessus de 400 pour les pensionnés ne travaillant plus et à 36 francs pour ceux travaillant encore ainsi que pour les veuves.

Le taux de la pension était avant la guerre de 360 francs par an, le quart correspondant à 25 points de l'index qui était alors 100, était donc 90 francs. L'allocation de vie chère n'étant aujourd'hui que de 72 francs, il en résulte que chaque relèvement de 25 points à l'index équivaut pour les pensionnés mineurs à une baisse de ressources de 18 francs par an. A noter encore que le taux de 360 francs avant la guerre était considéré comme insuffisant et depuis 1912 les mineurs en réclamaient le relèvement.

Mais une autre raison milite en faveur du relèvement des pensions; il y a le prix élevé des denrées de première nécessité que consomment forcément les ménages à revenus réduits : l'index des pommes de terre, du café, de la chicorée, du lait, des œufs, du beurre, du savon dépasse largement l'index moyen. La plupart de ces marchandises sont à plus de 1.000, or, la presque totalité du revenu des vieux doit être employée à l'achat de ces marchandises indispensables à leur existence simple de chaque jour.

Nous ne demandons pas le complément pour les pensionnés travaillant encore et sont considérés comme tels par le Fonds National de retraite des ouvriers mineurs, les ouvriers gagnant au moins 300 francs par mois. Ici encore, les mineurs accomplissent donc un acte de solidarité en attribuant tout le résultat de l'effort demandé aux plus malheureux, à ceux qui n'ont plus de ressources ou qui ont des ressources réduites.

Il serait possible ainsi d'attribuer un complément de 1.800 francs par an aux vieux pensionnés ne travaillant plus ou gagnant un salaire réduit, le Fonds National restant chargé comme aujourd'hui de fixer le taux d'exclusion comme il en est actuellement en vertu de l'article 43bis de la loi (loi du 3 août 1926).

Les mineurs ayant au moins dix ans de travail dans les mines belges et invalides par suite de maladie ayant entraîné une incapacité de travail totale et définitive, reçoivent une allocation ou une pension d'invalidité.

Cette allocation ou cette pension varient selon

die niet meer werken, een pensioen van 2.000 frank per jaar. Die welke het aanvullend pensioen ontvangen, toegekend krachtens de wet van 20 Juli 1927, bekomen bovendien 360 tot 480 frank per jaar.

Het pensioen omvat de toelage wegens levensduurte, die 72 frank bedraagt voor iedere reeks van 25 punten van het index boven het cijfer van 400, voor de gepensioneerden welke niet meer werken en 36 frank voor die welke nog werken en voor de weduwen.

Het bedrag van het pensioen was vóór den oorlog 360 frank per jaar; het vierde er van kwam overeen met 25 punten van het index dat toen op 100 stond en beliep dus 90 frank. Aangezien de toelage wegens levensduurte slechts 72 frank bedraagt, blijkt hieruit dat iedere verhooging van 25 punten van het indexcijfer, voor de gepensioneerde mijnwerkers gelijk staat met eene vermindering van inkomsten, die 18 frank per jaar belooft. Men gelieve nog op te merken dat het bedrag van 360 frank vóór den oorlog ontoereikend gevonden werd en dat de mijnwerkers, sedert 1912, de verhooging er van eischten.

Doch er is eene andere reden die spreekt ten voordeele van de verhooging der pensioenen : er is namelijk de duurte van de meest noodzakelijke voedingswaren die de gezinnen met beperkte inkomsten noodgedwongen gebruiken : het index voor de aardappelen, de koffie, de chicorei, melk, eieren, boter, zeep, overschrijft ruim het gemiddeld indexcijfer. Het meerendeel van deze waren bereiken een hooger cijfer dan 1000; welnu, nagenoeg het geheel inkomen van de ouderlingen moet gebruikt worden voor den aankoop van de waren die onmisbaar zijn voor hun dagelijksch bestaan.

Wij vragen niet een aanvullend bedrag voor de gepensioneerden die nog werken en als dusdanig worden beschouwd door het Nationaal Fonds voor het pensioen der mijnwerkers, namelijk de werklieden die ten minste 300 frank per maand verdienen. Hier ook stellen de mijnwerkers dus eene daad van solidariteit, wanneer zij al de vruchten van de opoffering die men vraagt aan de meest ongelukkigen, willen toekennen aan die welke geene middelen van bestaan meer hebben of slechts over beperkte middelen beschikken.

Het zou aldus mogelijk wezen een aanvullend bedrag van 1.800 frank per jaar toe te kennen aan de oude gepensioneerden die niet meer werken of slechts een verminderd loon ontvangen, terwijl het Nationaal Fonds, evenals thans, zou gelast blijven het uitsluitingsbedrag te bepalen, zooals het thans geschiedt, krachtens artikel 43bis van de wet (wet van 3 Augustus 1926).

De mijnwerkers welke ten minste tien jaar lang gewerkt hebben in de Belgische mijnen en invaliden geworden zijn ten gevolge van eene ziekte die op eene geheele en definitieve ongeschiktheid tot werken uitgelopen is, ontvangen eene toelage of een pensioen wegens invaliditeit.

Deze toelage of dit pensioen verschillen, volgens de

les années de service entre 1,700 francs et 2,400 francs par an. Nous nous trouvons ici en présence d'hommes incapables de gagner encore un sou, puisque leur incapacité doit être totale et définitive. Ils sont spécialement dignes d'intérêt et nous proposons de leur attribuer un complément de 1,800 francs par an également.

En troisième lieu, notre proposition comporte l'attribution d'un complément de 720 francs aux veuves. Les veuves touchent des allocations ou des pensions qui varient de 420 à 1,800 francs par an. Pour celles qui touchent 420 francs il en est dont le mari a travaillé quarante ans et parfois plus dans les mines, mais elles ne peuvent jouir de la pension complète parce que leurs maris n'avaient pas atteint l'âge de la pension à leur mort. Elles sont intéressantes toutes au même point et nous proposons à chacune 750 francs par an afin d'augmenter proportionnellement d'avantage les ressources de celles qui ont aujourd'hui des pensions ou des allocations réduites.

Enfin, nous proposons un complément de 420 francs par an en faveur des orphelins qui touchent aujourd'hui 180 francs par an.

Nous ne pensons pas qu'il soit nécessaire de démontrer le bien-fondé de cette proposition, le taux de 180 francs est dérisoire et l'augmentation, pensons-nous, est pleinement justifiée.

*
**

Quelle somme sera nécessaire annuellement pour payer les dits compléments? Nous pouvons la fixer très exactement car nous connaissons le chiffre des bénéficiaires et le calcul est très facile à faire.

Le nombre total des pensionnés a été en 1927 de 26,471; sur ce nombre 20,000 chiffres ronds ne travaillent plus et reçoivent la pension complète.

Mais nous ne pouvons tabler sur ce chiffre, parmi les pensionnés qui travaillent encore il en est un certain nombre qui ne sont plus guère en état de le faire mais qui continuent néanmoins parce que leurs ressources sont insuffisantes. Si la pension était augmentée ceux-là cesseraient de travailler et ce serait humain.

En outre, il faut tenir compte de l'augmentation normale du nombre de pensionnés; nous tablons donc sur un chiffre de 25,000 au lieu de 20,000. La dépense annuelle serait pour cette catégorie de bénéficiaires :

$$25,000 \times 1,800 = 45 \text{ millions.}$$

Le nombre d'invalides a été en 1927 de 1,342. Augmentons aussi ce chiffre et tablons sur 1,500 et nous aurons comme dépense :

$$1,500 \times 1,800 = 2,700,000 \text{ francs.}$$

Le nombre de veuves a été en 1927 de 12,330; nous

jaren dienst, tusschen 1,700 frank en 2,400 frank per jaar. Wij bevinden ons hiervoor mensen die niet meer in staat zijn om nog iets te verdienen, vermits hunne invaliditeit volledig en definitief moet zijn. Zij verdienen bijzonder onze aandacht en wij stellen voor hun eveneens een aanvullend pensioen van 1,800 frank per jaar toe te kennen.

In de derde plaats, omvat ons voorstel de toekenning van een aanvullend pensioen van 720 frank aan de weduwen. De weduwen ontvangen toelagen of pensioenen die schommelen tusschen 420 en 1,800 frank per jaar. Onder die welke 420 frank ontvangen, zijn er wier echtgenoot gedurende voortig jaar en soms meer in de mijnen gewerkt heeft. Doch zij kunnen het geheel pensioen niet bekomen, omdat hun echtgenooten, bij het overlijden, niet den leeftijd van het pensioen bereikt hadden. Zij verdienen eveneens al onze belangstelling en wij stellen voor aan ieder 750 frank per jaar toe te kennen, ten einde, naar verhouding, de bestaansmiddelen te vermeerderen van die welke thans verminderde pensioenen of toelagen ontvangen.

Ten slotte, stellen wij een aanvullend pensioen van 420 frank voor, ten voordeele van de weezen die thans 180 frank per jaar ontvangen.

Wij denken niet dat het noodig weze de gegrondheid van dit voorstel te bewijzen; het bedrag van 180 frank is bespottelijk en de verhooging is, naar onze meening volkomen gerechtvaardigd.

*
**

Welke som zal jaarlijks nodig zijn om bedoelde aanvullende bedragen te betalen? Wij kunnen het zeer juist vaststellen want wij kennen het getal der rechthebbenden. De berekening is dus gemakkelijk te doen.

Het gezamenlijk getal van de gepensioneerden was, in 1927, 26,471; op dit getal telt men er nagenoeg 20,000 die niet meer werken en het volledig pensioen ontvangen.

Doch wij kunnen op dit cijfer niet steunen; onder de gepensioneerden die nog werken zijn er een zeker getal die geenszins nog in staat zijn om te werken; doch zij blijven dit nochtans doen, omdat hunne middelen van bestaan ontoereikend zijn. Moest het pensioen worden vermeerderd dan zouden die ophouden te werken; het ware menscheijk.

Bovendien moet men rekening houden met de normale vermeerdering van het getal gepensioneerden; wij nemen dus als grondslag een cijfer van 25,000 in plaats van 20,000. De jaarlijksche uitgave zou voor deze categorie van rechthebbenden, zijn :

$$25,000 \times 1,800 = 45 \text{ miljoen.}$$

Het getal invaliden beliep in 1927, 1,342. Vermeerderen wij ook dit cijfer en nemen wij als grondslag 1,500, dan komen wij tot eene uitgave van :

$$1,500 \times 1,800 = 2,700,000 \text{ frank.}$$

Het getal weduwen beliep, in 1927, 12,330; wij

tablons ici aussi sur une augmentation et nous comptons : 14,000 veuves à 750 francs = 10,500,000 francs.

Enfin le nombre des orphelins à considérer est de 1,100, il y en a eu 1,066 en 1927; nous aurons donc pour cette catégorie :

$$1,100 \times 420 = 462,000 \text{ francs.}$$

Récapitulons maintenant la charge :

Pensionnés :

$$25,000 \text{ à } 1,800 \text{ francs} = 45,000,000$$

Invalides :

$$1,500 \text{ à } 1,800 \text{ francs} = 2,700,000$$

Veuves :

$$14,000 \text{ à } 750 \text{ francs} = 10,500,000$$

Orphelins :

$$1,100 \text{ à } 420 \text{ francs} = 462,000$$

$$\text{Totaux.} \quad . \quad . \quad \text{fr.} \quad 58,662,000$$

*
**

58,662,000 francs, voilà la somme nécessaire pour attribuer les compléments de pension que nous proposons. Comment la couvrir?

Nous proposons que la cotisation des ouvriers soit relevée de 1 % des salaires et portée à 3 %, que celle des patrons soit également augmentée de 1 % des salaires payés aux mineurs et fixée à 4 %; enfin nous proposons que l'Etat verse également 1 % des salaires. Cette répartition des charges se justifie pleinement selon nous.

Pour ce qui concerne les ouvriers nous avons déjà dit qu'eux-mêmes demandaient à prendre une part des dépenses. Pour ce qui concerne les patrons, il y a lieu de remarquer que la cotisation qu'ils versent est moins élevée que celles qui sont acquittées par les exploitants miniers d'autres pays et notamment de France et d'Allemagne.

En France, la contribution patronale est de 4 ½ % des salaires, les ouvriers versant la même cotisation. En Allemagne, les patrons versent 5 % en moyenne des salaires sans compter les fortes cotisations qu'ils doivent verser pour les assurances de toutes natures.

La cotisation actuelle des patrons charbonniers belges est de 3 %, en augmentant celle-ci de 1 %, le taux n'en sera pas excessif selon nous. A noter que les mêmes patrons attribuent à leurs charges exclusives, des pensions à leur personnel de surveillance. Ceux-ci sont assujettis à la loi sur la retraite des ouvriers mineurs, ils jouissent donc de la pension en

voorzien hier ook eene vermeerdering en tellen : 14,000 weduwen aan 750 frank, hetgeen tot 10,500,000 frank belooft.

Ten slotte, bereikt het getal weezen dat in aanmerking te nemen is, het cijfer 1,100; er waren er 1,066 in 1927; wij zullen dus voor deze categorie eene uitgave hebben van :

$$1,100 \times 420 = 462,000 \text{ frank.}$$

Herhalen wij de opgave van de lasten :

Gepensionneerden :

$$25,000 \text{ tot } 1,800 \text{ frank} = 45,000,000$$

Invaliden :

$$1,500 \text{ tot } 1,800 \text{ frank} = 2,700,000$$

Weduwen :

$$14,000 \text{ tot } 750 \text{ frank} = 10,500,000$$

Weezen :

$$1,100 \text{ tot } 420 \text{ frank} = 462,000$$

$$\text{TE ZAMEN.} \quad . \quad . \quad \text{fr.} \quad 58,662,000$$

*
**

58,662,000 frank, ziedaar de som die noodig is om de aanvullende pensioensbedragen die wij voorstellen, toe te kennen. Hoe moet die uitgave gedekt worden?

Wij stellen voor dat de bijdrage der werklieden verhoogd worde met 1 t. h. van de loonen en gebracht op 3 t. h., dat die van de werkgevers insgelijks verhoogd worde met 1 t. h. van de loonen aan de mijnwerkers betaald, en vastgesteld worde op 4 t. h.; ten slotte stellen wij voor dat de Staat insgelijks 1 t. h. van de loonen zou betalen. Deze omslag van de lasten is, volgens ons, volkomen gebillijkt.

Voor hetgeen de werklieden betreft, hebben wij reeds gezegd dat zij zelf vroegen een deel van de uitgave te kunnen laste te nemen. Betreffende de werkgevers, moet men opmerken dat de bijdrage die zij betalen, minder hoog is dan die welke betaald worden door de mijnbedrijfshoofden, in andere landen en namelijk in Frankrijk en Duitschland.

In Frankrijk, blooft de werkgeversbijdrage 4 ½ t. h. van de loonen terwijl de werklieden een gelijk bedrag storten. In Duitschland, betalen de werkgevers, gemiddeld 5 t. h. van de loonen, zoodat hierbij rekening gehouden wordt met de hooge bijdragen die zij moeten betalen voor verzekeringen van allen aard.

De huidige bijdrage der werkgevers van het Belgisch kolenbedrijf belooft 3 t. h.; wanneer men deze met 1 t. h. vermeerderd, zal het bedrag volgens ons niet buitensporig zijn. Men gelieve op te merken dat dezelfde werkgevers de pensioenen voor hun bewakingspersoneel uitsluitend te kunnen laste nemen. De leden van dit personeel vallen onder de toe-

vertu de cette loi pour la formation de laquelle les patrons ont déjà versé 3 %.

Pour le personnel employé la plupart des patrons charbonniers versaient jusque 7 % du traitement avant la loi sur la pension des employés.

La fixation à 4 % de leur intervention en faveur des ouvriers n'est donc pas exagérée. Nous demandons, en outre, que l'Etat verse également 1 %.

Celui-ci verse déjà des majorations de rente mais c'est insuffisant, la pension est insuffisante et l'Etat qui représente la collectivité ne peut refuser sa part d'intervention pour réaliser l'œuvre humanitaire que nous proposons.

Nous ne pensons pas devoir exposer ici les raisons morales qui réclament l'intervention pécuniaire de l'Etat dans la charge des assurances de toutes natures; cette intervention a été maintes fois justifiée et reconnue. En l'occurrence, les travailleurs intéressés faisant le premier geste, il est juste que l'Etat autant que les patrons encouragent et soutiennent leur sentiment de prévoyance et de solidarité afin d'atteindre complètement le but hautement louable qui est de procurer aux vieux mineurs, aux invalides, aux veuves et aux orphelins une vie un peu moins misérable.

A. DELATTRE.

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE PREMIER.

L'article 5 est modifié comme il suit :

Le montant des versements des exploitants, des ouvriers et de l'Etat est fixé à 8 % des salaires supportés comme suit : 4 % à charge des exploitants; 3 % à charge des ouvriers et 1 % à charge de l'Etat.

ART. 2.

Un article 43ter ainsi rédigé, est inséré à la loi :

ART. 43ter. — Les compléments ci-après sont accordés aux bénéficiaires des lois du 30 août 1920 et du 30 décembre 1924 et de la Convention franco-belge de réciprocité :

a) Aux pensionnés pour vieillesse ne travaillant plus fr. 1,800 par an.

passing van de wet op het pensioen der mijnwerkers. Zij ontvangen dus het pensioen voorzien bij deze wet, tot de vorming waarvan de werkgevers reeds 3 t. h. gestort hebben.

Voor het bediendenpersoneel, stortten het meereendeel der werkgevers van het mijnenbedrijf tot 7 t. h. van de wedde, vóór dat de wet op het pensioen der bedienden bestond.

De vaststelling op 4 t. h. van hun aandeel ten gunste van de werklieden is dus niet overdreven. Wij vragen bovendien dat de Staat eveneens 1 t. h. zou betalen.

Deze stort reeds verhoogde rentebedragen. Doch dit is niet voldoende. Het pensioen is ontoereikend en de Staat die de gemeenschap vertegenwoordigt kan niet weigeren zijn aandeel te nemen in de verwezenlijking van het menschlievend werk dat wij voorstellen.

Wij achten het niet noodig hier de zedelijkheidsredenen uiteen te zetten die het geldelijk ingrijpen van den Staat in het dragen van de lasten der verzekeringen van allen aard noodzakelijk maken; deze Staatsbemoeiing werd herhaaldelijk gebillijkt en erkend. Aangezien, in dit geval, de betrokken werklieden het eerste gebaar doen, is het rechtvaardig dat de Staat, evenals de werkgevers, hunne vooruitziende solidariteitsgevoelens aanmoedigen en ondersteunen, ten einde volkomen het loffelijk doel der wet te bereiken, dat hierin bestaat aan de oude mijnwerkers, aan de invaliden, aan de weduwen en aan de weezen een ietwat minder ellendig bestaan te verzekeren.

A. DELATTRE.

WETSVOORSTEL

EERSTE ARTIKEL.

Artikel 5 wordt gewijzigd als volgt :

Het bedrag van de stortingen van de ondernemers, van de werklieden en van den Staat wordt bepaald op 8 t. h. van de loonen, te weten : 4 t. h. ten bezware van de ondernemers; 3 t. h. ten bezware van de werklieden en 1 t. h. ten bezware van den Staat.

ART. 2.

Een artikel 43ter wordt in de wet gelascht, luidende als volgt :

ART. 43ter. — De volgende bijslagen worden verleend aan de rechthebbenden van de wetten van 30 Augustus 1920 en van 30 December 1924, alsmede van de Fransch-Belgische Wederkeurigheids-Overeenkomst :

a) Aan de gepensioneerden wegens ouderdom, die niet meer arbeiden. fr. 1,800 per jaar.

b) Aux pensionnés et aux allocataires pour maladie fr. 1,800 par an.

c) Aux veuves pensionnées et allocataires non remariées fr. 750 par an.

d) Aux orphelins de père ou de père et mère fr. 420 par an.

Pour les bénéficiaires de la catégorie a), pensionnés en vertu de l'article 36, ou d'après la Convention franco-belge de réciprocité, le montant du complément est fixé d'après leur temps de service dans les mines belges.

ART. 3.

Le n° 2 de l'article 48 est modifié comme il suit :

Par les versements des ouvriers, les cotisations des exploitants et de l'Etat effectuées, etc. (le reste comme à l'article).

A. DELATTRE.
ALP. LOMBARD.
JOS. BOLOGNE.
DEJARDIN.
J. MANSART.
ED. FALONY.

b) Aan die een pensioen of een ziekle-toelage ontvangen fr. 1,800 per jaar.

c) Aan de niet hertrouwde weduwen die een pensioen of een toelage ontvangen. fr. 750 per jaar.

d) Aan de weezen van vader of van vader en moeder fr. 420 per jaar.

Voor de begunstigden van categorie a), gepensionneerd uit kracht van artikel 36, of naar luid van de Fransch-Belgische Wederkeerigheds-Overeenkomst, wordt het bedrag van den bijslag bepaald volgens hun diensttijd in de Belgische mijnen.

ART. 3.

N° 2 van artikel 48 wordt gewijzigd als volgt :

Door de stortingen der mijnwerkers, de bijdragen van de ondernemers en van den Staat, gedaan overeenkomstig, enz. (het overige zooals in het artikel).

A. DELATTRE.
ALP. LOMBARD.
JOS. BOLOGNE.
DEJARDIN.
J. MANSART.
ED. FALONY.